

handlende og Sømænd kunne gaa deres Alderdom i Møde paa samme Maade som Embedsmænd, Funktionærer og Bestillingsmænd. De nuværende Forhold kunde passe i et Samfund, hvor det var de faa Bestillingmænd, der vare de vigtigste, der skabte Værdierne og ledede hele Bevægelsen, men i det nuværende Samfund se vi, at de skabe ikke saa mange Værdier fremfor andre Erhverv. Vi ere gaaede med til gode Lønninger, og vi ville ogsaa fremtidig være med til at give ordentlige Lønninger, men jeg kan slutte mig til, hvad det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) sagde i Dag, at det i Landbokredse i og for sig ikke er velset, at man, naar der kommer Krav om Lønninger, før eller senere honorerer dem, hvorimod Landbrug, Haandværk og Handel, som maa slide og tage sin Del af Dagens Anstrengelse, ikke have noget sikkert i den Retning. Jeg tror dog, vi kunne magte denne Opgave, og jeg tror, vi have Raad til det. Selv om vi nu staa overfor en Opgave som Forsvarssagen, er Danmark dog ikke fattigere, end at vi kunne magte den. Jeg skal ikke fordybe mig nærmere i, hvorledes det kan lade sig gøre, men jeg ønsker at slaa til Lyd for denne Tanke, fordi det vil mildne Forholdet mellem vore Embedsmænd og Funktionærer og de almindelige Borgere.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) var, som sagt, inde paa, at vi ødsle med vort Forsikringsvæsen, og det er jo rigtigt. Man kan ikke rejse i en Jernbanekupé og ikke gaa op og ned ad Stroget uden at se, at der staa „Livsforsikring“ eller „Ulykkesforsikring“. Der sidder saa 2—3 Direktører og Inspektører, eller hvad det nu hedder, og det koster Tusinder og atter Tusinder af Kroner. Dette er noget, som vi kunne undgaa, naar vi tage Sigte paa at skabe en Alderdoms- og Invaliditetspension for hele Landet. Herved kunde der skabes tryggere Former for Forsikring og det paa langt billigere Maade end nu. Der kunde herved spares Tusinder, ja, jeg tør næsten sige Millioner af Kroner. Heri er jeg enig med det ærede Medlem; jeg skal senere omtale et Punkt, hvor jeg ikke er slet saa enig med ham.

Den højtærede Konseilspræsidents Udtalelse om hans Stilling til vort Forsvar kan jeg anerkende. Der gaar nu en, om jeg saa maa sige, Forsvarsbølge over hele Verden; det staaer maaske i Forbindelse med Nationalfølelsen. Nogle le ad den, andre regne det for værdifuldt, at en Nation føler sit Værd. Derom kan der jo

være delte Meninger, men den Maade, hvorpaa den højtærede Konseilspræsident udtalte sig, maa anerkendes af alle. Jeg tror, at vi i Danmark have Raad til at give sociale Love og ogsaa have Raad til at indrette os saaledes, at vi ere saa betryggede som muligt med Hensyn til vor Selvstændighed.

Jeg vil sige, at ved Siden deraf har jeg det store Maal, det store Syn, at vi maa arbejde hen imod, at Krig og de Ting, som ere Nationerne imellem, maa svinde mere og mere. Det vil efterhaanden blive for latterligt, at de civiliserede Stater i Europa skulle føre Krig mod hinanden. Kan man ikke indse det, vil man blive tvungen til at indse det. Vi kunne ikke klare os overfor Amerikas store merkantile Rigdomskilder og heller ikke overfor Asien, naar dets Befolkning en Dag vaagner. Skulle vi være Kulturens Vogtere og Bærere, maa vi indse, at vi maa holde sammen, og jeg ved, at den højtærede Konseilspræsident er en Mand, der hylder den Tanke og vil arbejde henimod, at vi kunne faa „De forenede europæiske Stater“, hvor hver Stat har sin egen Styrelse, medens al Krig er afskaffet mellem dem indbyrdes, og alle holde sammen for at værne Kulturen.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) og ogsaa det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, vare inde paa, at Udsigterne ikke vare lyse under de nuværende Forhold. Der er talt om, at Pengene gik til Udlandet, og at vor Gæld vokser. Jeg ønsker gerne, hvis det var muligt, at faa nøjagtig Oplysning om, hvordan vor Gæld vokser, og hvilke Aarsager der er dertil, og samtidig ønsker jeg om muligt en Oversigt over vor Handelsbalance. Allerede i 1891 sagde jeg til den daværende Finansminister, at det var faretruende, at Kreditforeningsobligationerne stadig blev solgte til Udlandet, idet vi paa den Maade Skridt for Skridt pantsatte Danmarks Jord til Udlandet. Den daværende Finansminister, det ærede nuværende 1ste kongevalgte Medlem i Landstinget — ja, maaske er det ikke det 1ste kongevalgte Medlem, jeg ved ikke, hvad Nummer han har, men alle vide, hvem der var Finansminister i 1891. Altsaa, den daværende Finansminister sagde den Gang, at han supponerede, at det ærede Medlem havde Ret, men han saa ikke saa stor Fare i det. Siden den Tid er det imidlertid gaaet saaledes, som jeg frygtede, og jeg ser en Fare deri, endogsaa en meget stor Fare. Jeg tror, den bedste Betyggelse derimod var, om vi kunde undgaa, at disse stedse sti-